

Grund for dette Lovforslag, er jo utvivlsomt den, at man ved at anvende mere hensigtsmæssige Fiskerestaber kan opnaa et større Udbytte for Befolkningen, og jeg maa da rigtig nok sige, at efter min personlige Erfaring — og i den Henseende støtter jeg mig til de Udtalelser, som ere fremkomne fra selve Fiskeribefolkningen i Landets forskjellige Egne — kan jeg paa ingen mulig Maade være enig i den Anskuelse, at visse Fiskerestaber, naamlig Drivaad, ikke skulde udvøse en skadelig Indflydelse paa Fiskenes Formerelse. Det er jo en positiv Umulighed, at man i Længden kan drive et ødelæggende Fiskeri, uden at Fiskenes Aftagen maa blive Resultatet deraf. Men der er ogsaa en anden Grund, som er af overveiende Betydning for mig. Saalænge som Historien overhovedet har meddelt os Noget om dette Spørgsmaal, vil det jo nemlig ses, at der har været Tider, hvori en eller anden Rysfiskeriet i et eller andet Land har været overordentlig rig paa Fisk, og Tider, hvori disse fuldstændig ere forsvundne. Naar man nu undersøger, hvad Aarsagen har været her til, saa fremstiller der sig en Hovedårsag, som ogsaa har fundet sin Stadfæstelse ved nyere videnskabelige Sagttagelser. Det er nemlig bekendt, at en enkelt Fisk kan lægge Millioner af Æg eller Yngel, og naar altsaa Fiskene paa Fædningsspladserne eller paa de Steder, hvor de ere underkastede en hensigtsmæssig Beskyttelse, kunne faae Tid til at lege og lægge deres Yngel, saa vil Følgen deraf blive den, at uendelige Stimer af smaa, næsten usynlige Fiske drage fra Ynglepladserne ud i de store Verdenshave, hvor de søge deres Næring. Og her gjør sig da et af disse mange Gange uforstaaelige Instinkter, som man sporer i Dyrelivet, gjældende, idet nemlig Fiskene, naar de have opnaaet en vis Vægt, en vis Størrelse i de store Have, i Almindelighed i Vegetiden søge tilbage til det Sted, hvorfra de selv ere udgaede. Der ved fremkaldes de store Fiskestrømninger, som skabe den uhyre Rigdom af Fisk, der til sine Tider kan findes paa Rysterne. Man ser altsaa, at en fornuftig og hensigtsmæssig Fædning af Fiskene er en Betingelse for, at de store Fiskedrag til vore Ryster og Indfjorde, som paa hele Veien give Fiskeribefolkningen rig Leilighed til at erhverve sig et godt Udbytte af sit Fiskeri, kunne finde Sted, og at man altsaa ved en hensynsløs Anvendelse af ødelæggende Fiskerestaber ikke alene formindsker den nuværende Fiskebestand, men ogsaa for kommende Tider fremkalder en Ødelæggelse af Fiskebestanden, som er tusindfold større end den ringe Fordel, som den enkelte Fisker har af et saadant Dræt. Naar man har det for Øie, da forekommer det mig, at det ikke for Noget af os kan være et afgjørende Punkt til at stille sig imod Loven, om disse indstrænkende Bestemmelser gaa i den ene eller den anden Retning, om de ere noget stærkere eller noget slappere. Vi ere vist

Alle enige i at ville arbejde efter bedste Egne for, at Fiskeriet kan yde den Befolkning, som søger sit Erhverv derved, det størst mulige Udbytte. Naar vi ere enige derom, vil jeg for mit Vedkommende ønske, at Ingen vil stille sig altfor skarpt paa sit eiendommelige Standpunkt til Sagen, der vil da være Naab om, at vi iaar kunne faae en Fiskerilov vedtagen, om hvis Ønskelighed man fra alle Egne saa stærkt har udtalt sig. Jeg skal derfor opfordre ærede Medlemmer til, naar Sagen kommer til den egentlige Behandling, og Enkeltheberne i Lovforslaget skulde vedtages, at være noget imødekommende, saa at vi se bort fra vore egne Anskuelser og lokale Interesser for Hovedsagens Skyld, nemlig Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Leth: Naar man, saaledes som den ærede sidste Taler — og det Samme har ogsaa været Tilfælde med flere andre ærede Talere — saa stærkt betoner de Andragender, som ere indkomne til Thinget, om Indførelsen af Forbud imod Anvendelsen af Slæbevaad, Mastevilde osv., saa tror jeg, det har sin store Betydning, at man sikker sig for, at man anlægger den rette Maalestok for Bedømmelsen af disse Andragender. Det er jo muligt, at Andragerne virkelig have den Overbevisning, at Brugen af Slæbevaad og andre Redstaber er forfæstelig og bør forbydes; men jeg tror ikke, at man tør lufte Dinene for, at det, som staar i Spidsen, det, som, naar man undersøger Forholdene nøiere, fornemlig ligger Andragerne paa Hjerte, er dette, at de ville være fri for Besøg af fremmede Fiskere, som komme i deres Indvande og fiske paa en Maade, som ganske vist temporært er særdeles følelig, saa at de tilgrændsende Beboere senere, eller idetmindste nogen Tid derefter, langtfra kunne vente det Udbytte af deres Fiskeri, som de ellers vilde have kunnet vente. Der er jo nemlig sikkert Ingen, der tænker paa at bestride, at, naar et Indvand bliver dygtig gjennemfisket med Vaad og deslige, saa kommer der en Tid bagefter, hvor det kan mærkes. Hvor lang Tid der behøves for at gjenoprette den tidligere Rigevegt, tror jeg ikke, der endnu foreligger tilstrækkelig Oplysning om. Om det maaste er saa lang Tid, indtil en ny Yngel kan voge til og blive stor, eller om maaste Forbindelsen med Havet kan gjøre nogen Forandring deri, skal jeg ikke udtale mig om, men mærkes kan det, og det betydeligt. Noget ganske andet og derfra høist forskelligt er det imidlertid at ville paastaa, at en Beryttelse af disse Redstaber skulde være istand til at ødelægge Fiskefangsten ikke alene i Nutiden men ogsaa for vore Efterkommere, og at den i det Hele taget skulde have en saadan Indflydelse paa Fiskebestanden, at den i det Større kunde have nogen Betydning i økonomisk Henseende. Jeg siger altsaa, at disse Andragender, som ere indkomne mod Brugen af hine Fiskerestaber, betyde i Virkeligheden — for